

Sygn. akt V U 374/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Ewa Nowakowska

Protokolant Alina Kędzia

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014 r. w Kaliszu

odwołania A. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 12 marca 2014 r. Nr (...)

w sprawie A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 12 marca 2014 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje A. Ż. emeryturę od 1 marca 2014 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12.03.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w O. odmówił A. Ż. przyznania emerytury, gdyż jako osoba urodzona po 31.12.1948 r. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w tych warunkach na dzień 01.01.1999 r.

Odmówiono przy tym zaliczenia do takiej pracy zatrudnienia od 15.03.1973 r. do 30.09.1992 r. w (...), gdyż nie przedstawił na tę okoliczność dokumentu odpowiadającego wymogom formalno-prawnym.

Odwołanie od tej decyzji wniósł do Sądu A. Ż. domagając się przyznania emerytury z tytułu ponad 15-letniego wykonywania pracy w szczególnych warunkach, powołując się, że we wskazanym wyżej okresie był formierzem betonów.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił co następuje:

A. Ż. urodzony w dniu (...), po ukończeniu nauki w Szkole Podstawowej w 1967 r., pracował pierwotnie na gospodarstwie rodziców. Pierwszą pracę zawodową podjął od 03.05.1971 r. w (...) Zakładach Produkcyjnych (...) w J., gdzie jako betoniarz pracował do 11.03.1973 r. W okresie od 15.03.1973 r. do 30.09.1992 r. również jako betoniarz pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym (...) – Zakład Produkcji (...) w W..

Zakładzie w W. był zakładem pomocniczym gdzie produkowano określone elementy betonowe typu przemysłowego jak słupy, trylinki, płyty na ścianki nośne itp. Praca betoniarza jaką wykonywał odwołujący się w tym zakładzie wiązała

się z obsługą wibratora do ubijania betonu wylanego uprzednio do form, co z kolei wiązało się ze stałym podleganiem wibracjom i z pracą w wielkim hałasie.

(dowód – życiorys, świadectwa, angaże w aktach osobowych z tego zakładu, zeznania świadków S. G. i J. G. z rozprawy).

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162 poz.1118 ze zm.) w aktualnym stanie prawnym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (01.01.1999 r.) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn;

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Stosownie do treści ust. 2 emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do OFE albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 cyt. ustawy ubezpieczeni będący pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnieni w szczególnych warunkach przez co najmniej przez 15 lat, nabywali prawo do emerytury w wieku obniżonym o 5 lat od podstawowego, o ile udowodnili łączny staż ubezpieczeniowy określony w art. 27 cyt. ustawy wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z ust. 4 tego przepisu wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługiwało prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych tj. rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zmianami).

Paragraf 2 powyższego rozporządzenia stanowi, że okresami prac uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy te stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Wobec braku stosownego dokumentu przez sądem możliwe jest wykazywanie charakteru pracy wszelkimi dowodami przewidzianymi w przepisach kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 cyt. ustawy odwołujący się – jako osoba urodzona po 31.12.1948 r. (...) – powinien warunki stażowe tj. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykazać na dzień 01.01.1999 r.

Poza sporem jest, że odwołujący się przystąpił do OFE, ale zadeklarował zamiar przekazania zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa. Jak wynika z danych ZUS na dzień 01.01.1999 r. udowodnił wymagany 25 letni składkowy i nieskładkowy (łącznie 26 lat, 9 miesięcy i 26 dni).

Dane w aktach osobowych A. Ż. wsparte wiarygodnymi zeznaniami świadków, którzy wykonywali taką samą pracę jak on pozwalają na przyjęcie, że odwołujący się pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako betoniarz przez cały okres zatrudnienia w wytwórni prefabrykatów w W. tj. od 15.03.1973 r. do 30.03.1992 r.

Prace zbrojarskie i betoniarskie ujęte są w dziale V pkt. 4 wykazu A stanowiącego załącznik przytoczonego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent

inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zmianami).

W przepisach branżowych, zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z 01.08.1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, w odniesieniu do prac zbrojarskich i betoniarskich wymienia się stanowiska: zbrojarz, zbrojarz prefabrykatów, betoniarz, zestawiacz surowców i mieszanek oraz operator betoniarki- betoniarz.

Definicję ustawową „pracy w szczególnych warunkach” zawiera art. 32 ust 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca taka to ta, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Np. praca w narażeniu na hałas ponadnormatywny, praca w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Motyw przyświecający ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 w/w ustawy opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu i osoba taka ma prawo do wcześniejszej emerytury niż pozostali ubezpieczeni.

Praca na stanowisku betoniarza związana z wielogodzinną obsługą wibratora do ubijania masy betonowej oraz w kontakcie z zapyleniem, kurzem i w hałasie odpowiada pracy w szczególnych warunkach.

Odwołujący się wykonywał pracę w szczególnych warunkach na tym stanowisku łącznie przez okres ponad 15 lat. Wykazał ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Wiek 60 lat ukończył (...). Spełnia więc wszystkie warunki do emerytury w obniżonym wieku. A. Ż.wniosek o emeryturę złożył w dniu 04.03.2014 r.

W tym stanie rzeczy Sąd przyznał mu prawo do emerytury od miesiąca złożenia wniosku, co jest uzasadnione treścią art. 129 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie i zgodnie z art. 477¹⁴§2 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.